

۲۰۱۶/۰۱/۱۱

احسان الله مایار

دور اندیشی و استدلال بالای تهداب واقعیت ها

روز پانزدهم فروری ۲۰۰۹م تحت عنوان «ناکامی پلان نظامی اوباما را در افغانستان تضمین می کنم» مقالی نوشتم که در سایت «افغان جرمن آنلاین» نشر شد.

امروز که آغاز سال ۲۰۱۶م دروازه های سیاستمداران جهان را دق الباب می کند و از آنروز نشر مضمون بنده بیش از هفت سال سپری شده است وضع جهان بالاخص وضع شرق میانه و منطقه مربوط به میهن ما چنان از هم پاشیده شده است که هیچ فردی از جهان نسخه علاج آنرا در ید و ذهن خود ندارد.

کشورهای شرق میانه در تابه عظیم سرمایه غول آسیای نفت خود در حال بریان شدن بوده و جنگ بین مذاهب بین دو قدرت بزرگ منطقه شعله ور گردیده است.

مرد مجنون جزیره نمای کوریای شمالی بدون اعتنائی به اقدامات حکام با قدرت در جهان بم اتمی و یا به گفته خودش بم هیدروژنی خود را امتحان کرد و رهبران قدرت های با نفوذ جهان را با معضله بزرگتر مواجه گردانید.

روسبه مستقیماً در جنگ های شرق میانه سهم می گیرد و با تکنالوژی مدرن قدرت هوایی خود با رقیبش امریکا خود نمائی می کند و ولادیمیر پوتین قدرت اتحادیه اروپا و ناتو را با حمله و اشغال بخشی از اوکراین مورد سؤال قرار می دهد.

کشور پهناور چین با قدرت بزرگ اقتصادی خود با جهان غرب و همسایه خود جاپان در هر بخش رقابت می کند و با ساختمان جزائر مصنوعی در بحر در توسعه خاک خود دست می یازد.

در چنین جو سیاسی منطوقی و جهانی سرنوشت افغانستان و ملت افغان به دست دو نفر، که یکی آن انسان وطن دوست لیک بدون پشتیوانه زر و زور و دومی از آن قماش به گفته مردم پاکستان «چوتار» که از جویهای بی شمار لجن زار آب نوشیده و می نوشد، سپرده شده که دود دماغ ملت افغان بالای زندگی مردم چنان سایه مهیبی پهن نموده که هزاران جوان افغان راه نجات خود را در بیراهی های مسیر اروپا می جویند.

در برابر اوضاع حاکم در سیاست بزرگ جهانی و پالیسی سازان امریکا، افغانستان داری آن متاعی نبوده که ما افغان ها آنرا قیاس می نمائیم. از دید بنده امریکا از آغاز حملات دیو آسای خود در سال ۲۰۰۱م انتظار داشت که پدیده تحریک طالبان از افغانستان نیست و نابود شده و امریکا می تواند مانند عربستان سعودی با حضور یک تعداد محدود و قلیل قوای نظامی خود در افغانستان آرام از مؤقف ستراتیژیکی خود در منطقه مهم نیم قاره هند و آسیای مرکزی علیه رقباء، چین و روسیه، پاسداری نماید. نسخه پالیسی سازان امریکا طبق سنجش شان روی پرده های مونیتور

کمپیوترها در عمل پیاده شده نتوانست و مجبور شد تا در برابر قدرت های ضد شان راه مفاهمه را از طریق مذاکرات رویارویی ترجیح بدهد.

امروز ما شاهدیم که در چند روز آینده بنا بر جبر زمان ابر قدرت امریکا با حمایت چین مجبور گردیده تا با نمایندگان تحریک طالبان در پاکستان مذاکرات صلح پایدار را آغاز نماید. امید است که این پروسه آغاز پیاده شدن صلح در افغانستان گردیده تا ملت معصوم و گروگان گرفته شده افغان از قید اسارت جانیان محلی نجات یافته بتواند. موضوع به اطالت نکشد توجه خوانندگان گرامی را به لینک پایان می کشانم که در آن صحبتیم از ناکامی پلان امریکا در افغانستان در هفت صفحه قید گردیده است.

<http://www.afghan->

[german.net/upload/Tahlilha_PDF/mayar_ehsan_nakami_pelan_nezami_obama_dar_afg.pdf](http://www.afghan-german.net/upload/Tahlilha_PDF/mayar_ehsan_nakami_pelan_nezami_obama_dar_afg.pdf)

در برابر آنچه گفته و استدلال شده خیر ذیل را از نظر می گزرانیم که هفت سال بعد از استدلال و پیش گوئی ها شاهد و تأیید همان ادعا های بنده شده می تواند.

تاریخ: ۲۰۱۶/۱/۹

منبع رادیو آزادی

"زمان آن رسیده که سؤال های جدی از امریکا در مورد افغانستان پرسیده شود" نشریه نیشنل انترپست در شماره اخیر خود مطلبی دارد تحت عنوان: "زمان آن رسیده که سؤال های جدی در رابطه با افغانستان از مقامات امریکایی پرسیده شوند". نشریه می نویسد قوماندان قوای امریکا و ناتو در افغانستان جنرال جان کمپبل در یک کنفرانس خبری در اواخر گفت، می خواهد تعداد عساکر امریکایی تا اخیر سال در افغانستان ۹۸۰۰ تن باشد و برنامه کاهش این تعداد به ۵۵۰۰ تن عملی نشود. اما به نوشته نیشنل انترپست جنرال امریکایی در این سخنان خود توضیح نداد که از ۴۳۰۰ سرباز بیشتر که در افغانستان نگه میدارند چه نوع استفاده خواهد شد و چه ستراتیژی برای کار آنها دارد که بتواند تغییر بار آورد. نشریه می نویسد حقیقت این است که حضور ۱۴۰ هزار سرباز ناتو تا سال گذشته و تقریباً ۱۳ هزار در سال جاری در افغانستان کدام تغییری چشمگیری را نشان نداد و طالبان بعد از سال ۲۰۰۱ اکنون در قوی ترین موقف حربی قرار دارند. نشریه می نویسد حالا حضور گروه داعش هم در افغانستان مشاهده می شود و تهدید القاعده هم از بین نرفته است. بعد از انتخابات آلوده با فساد در این کشور در سال گذشته حکومت افغانستان هم تقریباً تقسیم شده و نمی تواند بطور موثر کار کند. اقتصاد این کشور هم با از دست دادن میلیاردها دالر پولی که در زمان حضور عساکر ناتو در افغانستان مصرف میشد، ضعیف شده است.

نیشنل انترپست می نویسد، هدف دخالت امریکا به افغانستان این بود که القاعده از بین برود و افغانستان دیگر به لانه امن برای تروریستان تبدیل نشود. امریکا برای این کار در ۱۴ سال گذشته ۶۸۶ میلیارد دالر مصرف کرده و در حدود ۲۲ هزار سرباز امریکایی در اینجا کشته و زخمی شدند. در چنین حالت شاید در بعضی اقدامات جداگانه پیروزی های بدست آمده باشد، اما در کل این عملیات به هدف خود نرسیده است. در نشریه می خوانیم که جنرال جان

کمپبل بزودی بار دیگر در کانگرس و در حضور خبرنگاران ظاهر خواهد شد و زمان آن رسیده که اعضای کانگرس و رسانه ها سؤال های جدی را در این رابطه از جنرال امریکایی بپرسند.

نشریه فارن پالیسی در شمارهٔ اخیر خود می نویسد، از زمان بیرون رفتن قوای محارب امریکا و ناتو از افغانستان و ختم مأموریت حربی آنها در این کشور طالبان بسیار جسور شده و بخشی از قرارگاه های قبلی خود را دوباره بدست آورده و سربازان امنیتی افغان را مورد حمله قرار میدهند.

به نوشتهٔ نشریه در نتیجهٔ این حملات حکومت کابل روز به روز کنترل بیشتر مناطق را از دست می دهد و مناطق ولایت هلمند که قوای امریکا و بریتانیا با دادن قربانی های زیاد از کنترل طالبان خارج کرده بودند، دوباره به تهدید رو به رو می باشند.

فارن پالیسی می نویسد حالا امریکا و ادار شده است که دوباره در این منطقه دخالت کند و بریتانیا هم تیم های کوچک مشاورین نظامی را به ولایت هلمند فرستاده است چنانچه اولین قربانی سربازان امریکایی در سال جاری میلادی هم در همین ولایت بوده است.

